

Obraz: Ofelia

Autor: John Everett Millais

Rok powstania: 1851 - 1852

Technika: Olejna na płótnie

Wymiary: wysokość 76 centymetrów, szerokość 112 centymetrów

Obraz w prostokątnej ramie od góry zakończonej spłaszczonym półokręgiem.

Zbiory: Tate Gallery w Londynie

Wśród drobiazgowo odzwierciedlonej dzikiej roślinności, tuż pod powierzchnią wody unosi się ciało młodej, jasnowłosej kobiety w srebrzystoszarej sukni.

Z lewej nad kobietą pochylony konar wierzby płaczącej.

Dominują żywe barwy, zieleni i brązy.

Kobieta leży na plecach z rozpostartymi ramionami.

Wokół jej bladej twarzy na powierzchni unoszą się blond włosy.

Na pół przymknięte powieki odsłaniają oczy zapatrzone w przestrzeń.

Usta rozchylone.

Z prawej jej dłoń otaczają zawieszane na wodzie kwiaty: maki, róże, fiołki, bratki i stokrotki.

Ciało i nogi opływa srebrzystoszara tkanina długiej sukni.

Jej poszerzony dół faluje na wodzie.

Z lewej wśród pokrzyw pochylony pień płaczącej wierzby.

Po prawej wśród traw krzak z drobnymi, białymi kwiatkami.

Rozproszone, naturalne światło łagodnie zanika w głębi rzeki i porastającej oba brzegi roślinności.

Płótno inspirowane jest VII sceną z IV aktu Hamleta Szekspira, kiedy to królowa Gertruda opowiada o śmierci Ofelii.

Młoda kobieta po śmierci ojca i porwaniu Hamleta przez piratów wpada w obłąd. Powoli tonie w strumieniu, przez cały czas śpiewając.

Roślinność artysta malował w plenerze, Ofelię w swoim atelier. Pozowała mu Elizabeth Siddall, zanurzona w wannie pełnej wody. Kwiaty pływające po wodzie mogą mieć znaczenie symboliczne, które według posiadanej wiedzy przypisał im autor obrazu.